

Intervenció de Pere Navarro a Dinars Cambra

Barcelona, 20 de febrer del 2013

Vull començar aquesta conferència pel tema que ha colpit aquesta darrera setmana el nostre país. No gastaré el meu temps parlant d'espionatges, ja que els penso plantejar en aquesta intervenció temes que considero més interessants, però sí que diré algunes coses al respecte, i si volen, després durant el debat podrem aprofundir.

Els suposats espionatges afecten de forma clara la credibilitat de tot el sistema, i ataquen de forma directa la tranquil·litat dels ciutadans i les ciutadanes en un ambient de confiança política molt minvada i que afronta el seu moment de major descrèdit.

Avui vull tornar a ser clar: si per alguna raó es demostra que alguna persona relacionada amb la política ha participat en algun moment en alguna activitat il·legal o ha contribuït a activitats d'espionatge, immediatament hauria d'abandonar la seva activitat política.

Aquí deixo el tema i passo a d'altres aspectes que considero encara més rellevants...

Afronto aquesta conferència amb el repte d'explicar algunes coses diferents. Algunes d'elles són atrevides, però crec que són necessàries en un moment polític com el que vivim. Dividiré la meva intervenció en quatre parts, o si prefereixen, quatre propostes concretes i clares. Després, durant el debat, serà el moment d'ampliar, concretar i aclarir qualsevol dubte que els hagi pogut quedar.

El primer element que explicaré comença plantejant una obvietat, però que ha de ser l'eix sobre el que haurien de pivotar totes les propostes de qualsevol responsable polític. Avui, el nostre país, Catalunya i Espanya, Europa, i jo m'atreviria a dir que el món, es troben en una situació històrica i desconeguda fins avui.

Una situació econòmica, social, política... Si parlem concretament de Catalunya i Espanya, hem de començar a afrontar aquesta situació amb mesures noves, diferents, i com els deia abans: agosarades. Ja no serveixen solucions a mitges, hem d'afrontar amb urgència la transició del segle XXI. Hem d'afrontar amb urgència la segona transició al nostre país. I hem de fer-ho adoptant i posant sobre la taula propostes valentes.

En primer lloc, parlaré de la Corona. Estic completament convençut que és necessari el relleu al seu capdavant. Tots vostès saben que sóc republicà convençut, republicà dels que pensa que per sortir d'aquesta situació la nostra societat necessita recuperar els valors del 1789: la igualtat, la llibertat i la fraternitat que avui li diem solidaritat en la seva expressió més clàssica tot sent capaços d'adaptar-los als nostres temps però sense que perdin la seva essència originària.

El meu republicanisme no m'impedeix afirmar que Joan Carles I és un bon rei que va protagonitzar la transició dels anys 70 i 80 i al qual la majoria dels catalans i espanyols li agraïm la seva feina, però necessitem un nou cap d'estat per fer la transició del segle XXI.

Sóc plenament conscient que també amb ell va ser possible la recuperació de la democràcia, de les institucions d'autogovern, de la tornada del president Tarradellas, i el fracàs del cop d'Estat, del que el dissabte vinent farà 31 anys.

En definitiva, estic convençut que la contribució de Joan Carles I a la nostra democràcia i al nostre benestar ha estat decisiva, cosa que no m'impedeix proposar el seu relleu per afrontar el futur.

Plantejo avui obertament, i públicament, la necessitat d'abdicació de l'actual Cap de l'Estat. Seria un relleu tranquil i respondria a les necessitats dels nostres temps. En cas contrari, molts ciutadans podrien creure que el que tocaria fer seria canviar el propi sistema monàrquic, i penso que no els faltaria raó si no hi ha una reacció a temps.

Crec sincerament que el paper del Príncep Felip ha de ser rellevant, o si em permeten, pot ser rellevant, per arbitrar els profunds canvis que requereix el nostre país. Per fer aquesta segona transició, que cal construir sobre noves bases institucionals modernes i en concordança amb els nostres temps.

No ignoro la polèmica que les meves paraules pugui provocar, però estic convençut de que cap debat pot defugir-se en aquests moments, i tampoc aquest. I proposo, per tant, que el fem amb serenitat, i amb plena responsabilitat. Res pot quedar al marge dels canvis que necessitem, i amb la mateixa serenitat que plantejo aquest relleu, convido a la Corona a modernitzar-se, i també, a acceptar les normes de transparència que avui ens exigeixen els ciutadans.

En segon lloc, crec fermament que la reforma constitucional és urgent, no solament pel canvi de model territorial al qual després em referiré. La reforma constitucional ha de ser capaç de recollir en un text les voluntats i els anhels dels pobles d'Espanya. Ho vàrem aconseguir l'any 1978 i ara hem de ser capaços de dotar-nos d'un text d'acord amb la segona dècada del segle XXI.

L'única solució possible ha de ser la de constitucionalitzar els drets civils i individuals en els quals hem avançat els darrers anys; establir nous mecanismes de transparència i de participació ciutadana. Per posar un exemple, en ple segle XXI cap país pot tenir por, a que la gent sigui consultada pels temes que poden afectar de forma rellevant el seu futur.

Saben vostès que el PSC proposa que els catalans puguem decidir el seu futur, i volem poder-ho fer a través d'un referèndum acordat amb l'Estat, legal i vinculant. Aquesta proposta no ha de fer por a ningú, al contrari, l'alternativa serà l'enfrontament, que és el que els socialistes catalans no volem de cap de les maneres.

Cal també en aquesta reforma constitucional impulsar la modernització de les nostres institucions. De totes, començant per l'Estat i acabant pels ajuntaments. Cal modernitzar també els partits polítics, Sí, els seus mecanismes d'elecció de candidats, els seus procediments interns i el seu finançament, i ha de ser una regulació única i per a tots, sense excepcions.

I finalment, cal garantir constitucionalment polítiques públiques, com l'educació, la sanitat i els serveis socials.

No hi ha marxa enrere. La ciutadania ens exigeix que siguem capaços de fer una Constitució per al nostre segle i que renovem un text que no respon avui a la voluntat i a

les necessitats dels catalans i del conjunt dels espanyols. O som valents avui, o demà ens penedirem d'haver estat covards.

En tercer lloc, tal i com els hi he anunciat abans, també urgeix la reforma constitucional per a canviar el model territorial. Crec sincerament que no tenim alternativa. El model territorial de la Constitució actual s'ha esgotat.

No ho diuen només els independentistes com Mas o Junqueras, que en gran mesura fan d'aquest esgotament la seva gran arma separadora; ho diem també i principalment els federalistes. Aquells que pensem que la Carta Magna ha de donar resposta a la pluralitat però també a la unió en llibertat del conjunt dels pobles d'Espanya.

És l'únic camí possible. Espanya serà federal o no serà. Afirmo amb orgull que el PSC ha fet una aportació valenta sobre aquesta qüestió. Una aportació per la qual molts no donaven un duro, però que ha aconseguit que molts intel·lectuals més enllà del Sènia, i sobretot que el socialisme espanyol, entengui que la reforma federal d'Espanya és possible, necessària i urgent.

Com els deia, em sento especialment orgullós d'haver fet allò que molts deien que no aconseguiria: fer que el PSOE, avui, defensi la reforma constitucional que fa cinc mesos no s'atrevia ni a pronunciar.

Sé que el camí és llarg i complicat, però els asseguro que el repte és apassionant i que de nosaltres depèn que el que avui és un projecte, demà sigui una realitat.

La nostra proposta de reforma constitucional pel que fa a la federalització de l'Estat ha estat explicada en reiterades ocasions, és el que des del PSC hem denominat les 4 R's:

- **Reconeixement** de Catalunya com a nació (reconeixement del caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic de l'Estat).
- **Regles** clares per preservar les competències de la Generalitat, evitant duplicitats i interferències per part del Govern central.
- **Representació** de les Comunitats Autònomes en un Senat federal.
- **Recursos** a través d'un pacte fiscal just i solidari que no penalitzi les comunitats que més aporten al sistema.

Per cert, un sistema de finançament que cal renovar aquest any, i que els Governos de Rajoy i Mas com en d'altres temes, ni s'han reunit a negociar. Pot semblar que el que els hi dic és menor, però no. I ho reclamo per tots els conflictes que tenim sobre la taula. Els Governos tenen l'obligació de negociar tot el que calgui fins a arribar a acords. En el finançament, en el referèndum i en tot. Del contrari el que fan és defugir de les seves responsabilitats com a governants.

Estem en un procés, encara ara, de construcció de la Unió Europea, d'una Unió Europea molt diversa des del punt de vista polític, cultural, lingüístic, de la filosofia que alimenta els diferents països de la Unió Europea, però veiem dia rere dia que la voluntat de construir alguna cosa junts fa que els debats, fa que les reunions, fa que les negociacions s'allarguin hores, dies, setmanes i mesos. No es fan reunions de dues hores per arribar a l'acord que no es pot arribar a un acord. Per tant, aquest exemple d'Europa que hauria d'estar present

a les nostres vides, hauria d'estar també cada més present a les nostres formes de construir alguna cosa junts millor de la que tenim avui.

Per tant, i com a resum d'aquests dos apartats de reforma constitucional hem d'afrontar aquesta reforma en els següents àmbits: modernització de les institucions, regulació del funcionament i el finançament dels partits, transparència en la vida pública, democràcia i participació ciutadanes, constitucionalització de determinades polítiques públiques, reforma del sistema territorial,... i tot això cal fer-ho amb un nou Cap de l'Estat al capdavant.

Sé que el que estic proposant és molt ambiciós. Alguns poden pensar que massa. Però avui hem de tenir objectius ambiciosos que donin resposta al moment excepcional que estem vivint. Probablement el més greu políticament des de la transició democràtica.

Finalment, i abans de d'acabar, els he explicat reformes que no són fàcils ni immediates. Són a curt, mig i llarg termini. No obstant això, hi ha mesures que hem de prendre ara mateix, la gent no pot esperar. No estem en disposició d'esperar ni un minut més perquè els partits polítics ens reunim, concertem, dialoguem i siguem capaços d'adoptar uns acords mínims per afrontar aquesta situació extrema que estan vivint milers de famílies de Catalunya.

Per exemple, aquest matí estàvem units amb una sèrie d'alcaldues que estan treballant molt per evitar desnonaments als municipis. A l'últim trimestre de l'any 2012, gairebé 4.000 famílies catalanes van patir un desnonament, van haver de sortir del seu habitatge. Tenim 300.000 persones avui a Catalunya que són usuàries del servei d'emergència d'aliments de la Creu Roja. I tenim moltes persones que estan jubilades amb una pensió mitja de 816 euros que estan mantenint a diverses generacions de la seva família i estan pagant uns serveis públics cada vegada més cars. Per tant, la situació és extremadament greu.

Per això avui vull posar l'accent en la rellevància de la cimera econòmica i social que es celebrarà durant les properes setmanes. He tingut desenes de reunions per preparar aquesta cimera. La societat civil, les entitats del Tercer Sector, els empresaris, els sindicats... Tots ells tenen propostes i m'han fet arribar idees.

Afronto aquesta cimera amb mentalitat propositiva, amb poca voluntat de protagonisme, però amb moltes ganes de trobar, entre tots plegats, solucions. Jo faig una crida al President i li demano que encari aquesta cimera amb la mateixa generositat amb la que l'afrontem els socialistes, amb voluntat d'acord, i que aporti, almenys, la mateixa quantitat de propostes que aportarem nosaltres. I els hi demano al conjunt de les forces polítiques i als agents econòmics i socials.

Sé que no coincidim en moltes d'aquestes idees, però també sé que pot haver-hi punts de trobada sobre els quals podem construir acords. Acords que puguin millorar en algun aspecte la vida i solucionar en part els problemes dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Si podem millorar la vida d'una sola persona, tenim l'obligació de fer-ho.

A part de les propostes que podem aprovar, els ciutadans han de saber i percebre que els Partits Polítics es poden reunir, debatre entendre i arribar a consensos per arreglar els problemes de la gent.

És cert, la distància que em separa d'alguns partits és molt gran en alguns temes, però en altres ens podem posar d'acord, i jo demano que siguem capaços de diferenciar allò que és urgent i que tenim l'obligació d'acordar. En allò que és estructural, cadascú haurà de defensar el seu projecte, i hem de garantir que la ciutadania pugui decidir en llibertat.

Els hi he explicat les que crec que són les bases sobre les quals podem encarar el futur. Els recordo que Catalunya i Espanya viuen la pitjor crisi econòmica de la seva història, almenys de la història contemporània. De tots nosaltres depèn que ens en puguem sortir, però ja no serà amb les mateixes solucions de sempre.

La situació requereix audàcia, intel·ligència i valentia. El que els hi puc garantir és que els socialistes catalans posarem l'audàcia, la intel·ligència i la valentia necessàries al servei, com sempre, del país. Jo sóc dels que penso que els reptes a vegades són difícils, però que si no s'intenten són impossibles.